

## Arrest

nr. 210 894 van 12 oktober 2018  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. LEMACHE  
Tongersesteenweg 60  
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2017 en van het bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie van 20 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DEN HERDER loco advocaat I. LEMACHE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 17 juli 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische Arabier afkomstig uit Bagdad en bent u Iraaks staatsburger. Van uw geboorte tot 2005 woonde u in de wijk Al Dora. In 2005 was er een huiszoeking in deze wijk door personen van de Islamitische Hoogste Raad van Irak (Al-Majlis Al-A'ala, ISCI), en ze kwamen ook bij u thuis. U was zelf als kind net geopereerd. De personen die de huiszoeking kwamen doen, sloegen u, waardoor uw wonde van de operatie terug openging. Uw zus werd eveneens*

geslagen. Uw vader werd bij deze huiszoeking gearresteerd. Daarnaast namen ze jullie auto in beslag. Ook uw neef A. H. werd in die periode op een gelijkaardige manier in de wijk Al Saydiya gearresteerd. Een aantal maanden hoorden jullie niets meer van hen. Toen kwam in de media bericht dat er een geheime gevangenis van de staat was ontdekt, namelijk de gevangenis Al Jadriya. Al snel werd duidelijk dat uw neef zich daar bevond. Soldaten van de Verenigde Staten vielen de gevangenis binnen en bevrijdden de gevangenen. Na inventaris van de correcte namen ontdekten u en uw gezin dat ook uw vader zich daar bevond. Zowel hij als uw neef werden onterecht beschuldigd van misdrijven die zij niet gepleegd hadden als excuus om hen in de geheime gevangenis te kunnen houden. Zij werden echter vrijgesproken wegens een gebrek aan bewijzen in 2006. Na uw vaders vrijlating verhuisden u en uw gezin naar de wijk Al Jadriya, district Al Karadah. De politicus die verantwoordelijk was voor de gevangenis, Baqir Solagh (alias Baqir Jabr Al Zubeidi), liet de gevangenen die vrijgelaten waren opsporen. Uw neef vluchtte meteen naar het buitenland. De autoriteiten zochten hem bij hem thuis. Toen ze hem daar niet vonden, vermoordden ze zijn vader, uw oom H., op 19 juli 2007. Jullie bleven de autoriteiten vrezen. Sinds 2013 bent u, na enkele jaren gewerkt te hebben in een bar, werkzaam in een drankenhandel in de wijk Al Jadriya, samen met een vennoot, S., die soenniet is. Elke maand kwamen ze van de Badr organisatie, die gelinkt is aan de ISCI, geld vragen om de winkel te huren. In dit verband ontstond er begin 2015 een discussie tussen ISCI en uw vennoot. De winkel bleef een tijdje gesloten en u verloor het contact met uw vennoot. In februari 2015 kreeg u telefoon van iemand van de Badr organisatie. Hij wist wie u was en wie uw vader was en zei dat u 50 geschriften moest betalen opdat uw vader geschrapt zou worden van de lijst van gezochte personen door de overheid. U zei dat u het zou betalen, maar besloot daarna meteen om het land te ontvluchten. U en uw ouders, broer en jongste zussen trokken diezelfde dag nog in bij uw zus Z.. Uzelf ging enkele dagen later bij uw andere zus wonen. Vijf dagen na de dreigtelefoon vertrok u met het vliegtuig naar Erbil. Daar volgde de rest van uw gezin u. Diezelfde dag nog vertrokken jullie allemaal samen van Erbil met de bus naar Turkije. Na een verblijf van een aantal maanden in Turkije, op 5 augustus 2015, vertrok u vervolgens op illegale wijze van Turkije naar Europa en trok u via de Balkanroute naar België, waar u aankwam op 11 augustus 2015. Een dag later vroeg u asiel aan. U vernam via uw burens in Bagdad dat er sinds uw vertrek patrouilles passeren in de straat langs uw huis en uw bar.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 6 april 2008; een kopie van uw voedselrantsoenkaart, afgegeven op 23 oktober 2013; uw identiteitskaart, afgegeven op 8 december 2013; de woonkaart van uw vader uit de wijk Al Jadriya, d.d. 4 mei 2014; uw rijbewijs, afgegeven op 19 juli 2014; uw stemkaart, zonder datum van afgifte; een kopie van drie attesten inzake de vrijlating van uw vader, alle daterend uit 2006; een kopie van enkele attesten inzake de aanhouding en vrijlating van uw neef A., alle daterend uit 2006; een kopie van de overlijdensakte van uw oom langs vaderszijde H., uitgereikt in juli 2007; kopies van enkele foto's van uw vermoorde oom H.; een aantal internetartikelen in verband met de gevangenis Al Jadriya; kopies van enkele foto's in een bar waarop alcohol te zien is; een internetartikel over het verbod op verkoop van alcohol, d.d. 22 oktober 2016; kopies van foto's van drankenzaken in Bagdad die gesloten werden; een kopie van het huurcontract van uw familie in Turkije, d.d. 29 februari 2015; een kopie van metrotickets uit Turkije op naam van uw ouders, d.d. 5 juni 2016; en een Belgisch medisch attest waarin de centrumarts weergeeft dat u luidens uw verklaringen geheugenproblemen heeft en dat zij na onderzoek kon vaststellen dat u het inderdaad moeilijk heeft om enkele zaken te onthouden op korte termijn, d.d. 27 oktober 2016.

## B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan het feit dat u of uw familieleden nog enige vervolging vreesden na de vrijlating van uw vader uit de Al Jadriya gevangenis (CGVS I p. 18, CGVS II p. 11, 24). Vooreerst is het erg bevreemdend dat, terwijl u verklaarde dat jullie in 2005 vanuit Al Dora naar Al Karadah zijn verhuisd omdat jullie niet op de plaats wensten te wonen waarvan "ze" jullie adres kenden (CGVS I p. 24), uit de door u neergelegde woonstkaart blijkt dat u pas op 11/12/2013 vanuit Al Dora naar Al Jadriya (Al Karadah) bent verhuisd (CGVS I p. 7). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat jullie jullie adres niet hebben veranderd omdat jullie geen contact onderhielden met de overheidsdiensten en jullie de autoriteiten vreesden en vermeden kan

niet overtuigen. Vooreerst kon u geen antwoord bieden op de vraag waarom jullie dan in 2013 plots wel contact hadden opgenomen met de overheidsdiensten om de woonstkaart te veranderen. U repliceerde louter dat uw vader dit gedaan had (CGVS I p. 8). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten dat u en uw gezin nog verschillende documenten hebben verkregen na de vrijlating van uw vader (CGVS I p. 27), zoals uw nationaliteitsbewijs in het jaar 2008, uw identiteitskaart en uw voedselrantsoenkaart in 2013 en rijbewijs in het jaar 2014. Tevens zou u in 2010 een paspoort hebben bekomen. Voorts bleven u en uw gezin, ondanks het feit dat jullie een code hadden gekregen van de Verenigde Naties om asiel aan te vragen in Turkije (CGVS I p. 12), nog vele jaren –probleemloos – in Bagdad wonen en werken. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw moeder Irak niet wou verlaten om ergens anders als vreemde te gaan leven en uw zus alleen achter te laten (CGVS I p. 16), kan geenszins in overeenstemming gebracht worden met jullie beweerde vrees om in Irak vermoord te worden. Daarenboven vestigden jullie zich zelfs in een wijk waar de ISCI, die al jullie problemen veroorzaakt had, sterk aanwezig was (CGVS I p. 24). Dat jullie dit moesten doen vanwege uw werk is een verklaring die opnieuw moeilijk te rijmen valt met de ernstige vrees die u aanhaalde. Na de vrijlating van uw vader heeft uw moeder daarenboven nog een tweetal jaren verder gewerkt als lerares voor de staat (CGVS I p. 23, CGVS II p. 22), bent uzelf nog een aantal jaar naar school gegaan (CGVS I p. 23) en gingen ook uw broer en jongste zussen nog naar school in Bagdad (CGVS II p. 22-23). Gelet op uw verklaring dat Badr direct mensen vindt en vermoord, strookt jullie houding geenszins met de vrees die jullie aanhalen.

Voorts is ook de door u aangehaalde reden waarom uw familie nog steeds gezocht zou worden door ex-minister van Binnenlandse zaken Bakir Djaber Solagh weinig overtuigend. U verklaarde dat, indien Bagir Djaber Solagh ooit wordt ondervraagd over zijn misdrijf in Al Jadriya, de mensen die zijn weggelopen/vrijgelaten, zijn enige getuigen zijn (CGVS I p. 26). Echter, uit informatie blijkt dat de State Department (Amerikaans ministerie van Buitenlandse Zaken) een rapport gepubliceerd heeft over de misbruiken (foltering) in de gevangenis en het Amerikaanse leger naar de pers is gestapt met zijn bevindingen over de geheime gevangenis. Gelet hierop kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat alle gebeurtenissen die betrekking hebben op de Al Jadriya gevangenis reeds kenbaar zijn gemaakt. Daarenboven is het compleet onwaarschijnlijk dat iemand als Bakir Djaber Solagh 10 jaar na de feiten iemand als uw vader, die gedurende 10 jaar geen enkele stap heeft ondernomen een klacht tegen hem in te dienen, nog steeds zou zoeken om te vermoorden omdat hij vreest dat hij dit alsnog zou kunnen doen.

Daarenboven kan er ook aan uw recente vluchtaanleiding geen enkel geloof worden gehecht. Vooreerst kan er ernstig getwijfeld worden aan uw tewerkstelling, als vennoot, in de drankenhandel. Zo legde u geen enkel overtuigend begin van bewijs hiervan neer. De foto's die u neerlegde ter staving van uw vennootschap van de drankenhandel, kunnen immers in eender welke publieke of private ruimte zijn genomen en bevestigen geenszins uw tewerkstelling/ vennootschap in een zaak. Voorts herhaalde u bij het eerste gehoor bij het Commissariaatgeneraal tot tweemaal toe dat de vennoot met wie u de zaak openhield, S., een christen is (CGVS I p. 6). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat S. een soenniet is (CGVS II p. 8). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, beweerde u enkel dat u nooit gezegd had dat S. een christen is (CGVS II p. 26). Echter, het louter ontkennen van een eerdere verklaring is niet afdoende ter rechtvaardiging van dergelijke frappante tegenstrijdigheid. Ook kon u geen duidelijk antwoord verschaffen over onder welke identiteit de militieleden u kenden. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat de leden van de ISCI u enkel bij uw bijnaam Miro kenden (CGVS I p. 21), terwijl u in het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat zij u bij uw echte naam, Hussein, noemden (CGVS II p. 20) om dan wat later te stellen dat u niet wist of zij uw naam kenden, maar dat uw vriendin u wel Chinchin noemde (CGVS II p. 21). Geconfronteerd met deze incoherente verklaringen, stelde u dat het kan dat ze u als Hussein kenden, dat u niet meer weet wanneer u gezegd had dat Miro uw bijnaam is en dat het moeilijk is om alle vragen juist te beantwoorden (CGVS II p. 26). Dergelijke repliek volstaat niet om duidelijkheid te scheppen over hoe die militieleden u kenden, wat redelijkerwijze wel verwacht mag worden van iemand die, zoals u meermaals aanhaalde, steeds probeerde de autoriteiten te vermijden en aldus op zijn hoede zou moeten zijn wanneer zij langskomen in uw zaak. Voorts legde u vage verklaringen af over de dreigtelefoon die u zou hebben ontvangen. Zo kon u, zelfs niet bij benadering zeggen wanneer u werd gebeld en bedreigd. U wist enkel dat het in februari was. U kon niet zeggen of het begin, midden of eind februari was noch wist u op welke dag u precies gebeld werd. Meer nog, u kon zelfs niet zeggen of u 's ochtends, 's middags of 's avonds werd gebeld (CGVS I p. 18). Dit is te meer merkwaardig aangezien u over andere feiten, zoals de arrestatie van uw vader of de moord op uw oom, wel degelijk uiterst exacte tijdsbepalingen kon geven (CGVS I p. 12, 13). Ook omtrent het bedrag dat werd geëist om uw vader van de lijst te schrappen legde u incoherente verklaringen af. Zo

verklaarde u voor de DVZ dat u 5000 dollar per maand moest betalen (vragenlijst CGVS afgelegd voor de DVZ vraag 3.5). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u eenmalig 50.000 dollar diende te betalen (CGVS I p.19 ). Uw geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd doordat u de precieze omstandigheden waarin u vertrokken bent niet aannemelijk wist te maken. U legde immers geen coherente verklaringen af betreffende uw vertrek uit Bagdad naar Turkije. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u eerst naar Erbil vertrok samen met uw jongste zus, zijnde Shahad, om u daarna meteen te corrigeren en te stellen dat uw zus die slechts een jaar jonger is dan u, zijnde Mariam, u vergezelde, alsook uw broer, om daarna dan weer te beweren dat u het vergeten was maar dat u alleen vertrokken was (CGVS I p. 19). Wanneer u op deze inconsistente verklaringen gewezen werd, verklaarde u dat u dit nooit gezegd had (CGVS I p. 19-20). Echter, het ontkennen van eerdere uitspraken volstaat niet om dergelijke incoherenties te verklaren. Daarenboven beweerde u in het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stellig dat u en uw familie vervolgens samen van Erbil naar Turkije gereisd zijn (CGVS I p. 19-20). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal luidde het dan weer dat u alleen van Erbil naar Turkije reisde, en dat uw familie later volgde (CGVS II p. 24). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat u alleen naar Turkije ging (CGVS II p. 26-27). Dat u louter uw laatste verklaringen herhaalt, kan dergelijke tegenstrijdigheid echter niet weerleggen, temeer daar u bij het eerste gehoor reeds op uw verwarrende verklaringen werd gewezen en u toen meermaals herhaalde dat jullie allemaal samen naar Turkije vertrokken.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw identiteitskaart, uw stemkaart, rijbewijs, nationaliteitsbewijs, woonstkaart en voedselrantsoenkaart tonen enkel uw identiteit en herkomst aan, dewelke niet in twijfel getrokken worden. De vrijlatingsattesten van uw vader en uw neef bevestigen enkel dat zij in het jaar 2006 vrijgesproken zijn, doch geven geen enkele indicatie van latere problemen. De overlijdensakte van uw oom en de daarbij horende foto's staven dat uw oom in 2007 omgekomen is bij een terroristische daad, maar geven geen uitsluitsel over de precieze motieven voor zijn moord en of deze al dan niet gelinkt is aan de gevangenschap van zijn zoon. Het internetartikel over het verbod op alcoholverkoop en de foto's van andere drankenzaken in Bagdad bevestigen enkel dat het verboden is om alcohol te verkopen in Irak en er in Bagdad dergelijke zaken gesloten worden, doch niets meer. De metrotickets van uw ouders in Turkije bevestigen enkel dat zij zich daar bevonden in juni 2016. Wat betreft het huurcontract uit Turkije, dient opgemerkt te worden dat dit werd afgesloten vanaf 29 februari 2015. Opmerkelijk is in dit verband echter dat er in 2015 geen 29e februari was, daar 2015 geen schrikkeljaar was. Wat er ook van zij, dergelijk document bevestigt opnieuw enkel uw ouders' aanwezigheid in Turkije, wat niet in twijfel getrokken wordt. De internetartikelen in verband met de Al Jadriya gevangenis bevestigen enkel dat deze gevangenis bestaat heeft, wat evenmin betwijfeld wordt. Het medisch attest waarin de arts stelt dat u problemen heeft met uw geheugen, is niet afdoende om de vermelde tegenstrijdigheden in uw verklaringen te rechtvaardigen. Vooreerst is de arts in kwestie geen neuroloog die bevoegd is hierover een uitspraak te doen met de nodige expertise. De arts baseerde zich bovendien enkel op uw eigen verklaringen en meldde verder een aantal problemen met uw korte termijngeheugen. Uit het attest blijkt echter niet dat die kortetermijngeheugenproblemen van die aard zijn dat u daardoor niet in staat zou zijn om een coherent en eenduidig asielrelaas af te leggen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v.

Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99, 4 februari 2005, para 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de

Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

*In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup> heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.*

*Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup>, telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.*

*Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.*

*Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.*

*Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.*

*De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.*

*Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).*

*De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

1.2. Op 20 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie in hoofde van verzoeker de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

### 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. In casu richt verzoeker zijn beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

2.3. De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en a fortiori toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel

dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

Eenzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesamenvatting, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende : *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van

een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

2.4. Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

2.5. Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

### 3. Over de gegrondheid van het beroep

#### 3.1. Verzoekschrift

Het enig middel luidt als volgt:

##### *“2.2 Aangaande de gegrondheid van het beroep*

###### *2.2.2 Gegronde vrees voor daden van vervolging*

*Het is voor verzoeker niet mogelijk om terug te keren naar Irak, gelet op zijn gegronde vrees voor daden van vervolging in de zin van art. 48/4 Vreemdelingenwet, zoals hieronder wordt uiteengezet.*

*Verzoeker is derhalve van oordeel dat art. 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet VwJ en het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 geschonden wordt door het niet verlenen van de vluchtelingenstatus.*

###### *2.2.3 Reëel risico op ernstige schade*

*In ondergeschikte orde, in zoverre hij geen aanspraak maakt op de vluchtelingestatus, wordt art. 48/4, par. 2, a en b Vw geschonden door het niet verlenen van de subsidiaire beschermingsstatus, daar hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (waartegen verzoeker geen bescherming van het herkomstland kan vragen).*

###### *2.2.4 Uiteenzetting middelen*

*Dienaangaande bovenstaande middelen heeft de Commissaris-Generaal de situatie waarin verzoeker zich bevindt foutief beoordeeld.*

*Ten onrechte werd geoordeeld door de Commissaris-Generaal dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt.*

*Volgende middelen worden door verzoeker aangebracht om zijn gegronde vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade te staven:*

###### *2.2.4.A. Wat betreft de interviews bij het CGVS van verzoeker*

*Verzoeker was tijdens de interviews bij het CGVS enorm gespannen. Dit heeft verschillende oorzaken; Uiteraard is dit interview een uitermate stressvolle gebeurtenis voor verzoeker, daar zijn toekomst hiermee bepaald wordt.*

*Uit stuk 3 blijkt bovendien dat verzoeker te kampen heeft met ernstige geheugenproblemen, waardoor hij vaak moet nalaten om bepaalde data of namen te preciseren.*

###### *2.2.4.B. Wat betreft zijn asielrelaas en zijn persoonlijke vrees tot vervolging*

###### *B.1. Vrees tot vervolging omwille van gevangenschap vader*

*Verzoeker was woonachtig in de wijk Al Dora.*

*In 2005 werd zijn vader en oom gearresteerd en opgesloten in een geheime gevangenis, Al Jadriya.*

*In 2006 werd de vader van verzoeker vrijgelaten.*

*In 2007 is de familie van verzoeker verhuisd naar de wijk Al Jadriya, aangezien de familie vreesde dat de vader zou worden opgespoord en worden vermoord door de ex-minister Bagr Djaber Solag.*

*Deze vrees werd bevestigd door de moord op de oom van verzoeker.*

Verzoeker heeft tijdens zijn interview bij het CGVS voldoende bewijzen bijgebracht omtrent de terroristische moord op zijn oom, H. in 2007.

Verzoeker en zijn familie zijn ervan overtuigd dat ook zij zouden vermoord zijn, indien ze niet waren verhuisd.

Het loutere feit dat het officiële adres van verzoeker pas gewijzigd werd in 2013, kan niet worden gezien als een bewijs dat het verhaal van verzoeker niet klopt.

Ten eerste was verzoeker 14 jaar toen zijn familie verhuisde. Hij was niet op de hoogte van de formaliteiten die hieraan zouden verbonden zijn.

Ten tweede werden alle officiële documenten van verzoeker en van zijn familie geregeld via tussenpersonen. Deze personen worden in Irak vaak gebruikt door mensen die de autoriteiten vrezen. Ook het huis werd via een tussenpersoon op naam van de vader van verzoeker gezet. Verzoeker had geen enkele invloed op de administratie van deze verhuis en was hier ook niet van op de hoogte.

De reden waarom de familie van verzoeker naar de wijk Al karadah verhuisde, is omdat deze relatief veiliger was dan andere wijken. Er ontplofte hier ook bommen maar de Soeni's en de Shia's konden er met mekaar leven. In andere wijken was er naast het gevaar voor bommen, ook noch het gevaar voor interne conflicten.

Het klopt dat verzoeker en zijn familie nog naar school zijn gegaan. In de jaren na 2005 lag de administratie in Irak echter grondig overhoop. Er werden geen gegevens bijgehouden van namen van leerlingen of leerkrachten. Het was een tijd van oorlog. De mensen waren blij dat er iemand kon komen lesgeven aan de kinderen die nog naar school kwamen.

B.2. Vrees tot vervolging omwille van de drankenhandel van verzoeker De directe aanleiding tot de vlucht van verzoeker kwam er pas in 2013.

Verzoeker had een drankenhandel samen met een vennoot.

Hier werd verzoeker bedreigd om geld te betalen.

Door het verleden van zijn vader en oom wist verzoeker dat hij na deze bedreigingen nooit meer veilig zou zijn in Irak. Verzoeker verkeerde in grote paniek na de dreigtelefoon en kon enkel aan vluchten denken.

Er bestaan geen bewijzen van het aandeel van verzoeker in de drankenhandel. In Irak betaal je de huur en je kan dan goederen verkopen. Je moet geen vennootschap oprichten.

Verzoeker is alleen naar Turkije afgereisd, nadien is zijn familie gevolgd.

#### 2.2.4.C. Specifiek wat betreft de subsidiaire bescherming

Het CGVS erkent dat er actueel sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

Art. 48/4 par. 1 Vr W: De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

#### 2.2.4.D. Specifiek wat betreft de beslissing met het bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoekende partij is van oordeel dat verwerende partij ook m.b.t. deze beslissing in casu niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Zoals hierboven reeds omschreven bestaat er voor verzoeker wel een gegronde vrees tot vervolging wanneer hij naar Irak zou terugkeren.

#### 2.2.5. Besluit

Het CGVS heeft onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Onterecht werd zijn gebrek aan chronologie toegeschreven aan een leugenachtige verklaring.

Het feit dat verzoeker niet aannemelijk kon maken dat er een gegronde vrees tot vervolging of erger bestaan in zijn hoofde, heeft te maken met externe elementen waarop verzoeker geen invloed kan uitoefenen.

Verzoeker was gewoonweg niet in staat om dit bewijs te leveren, enerzijds wegens de gebrekkige administratie in Irak, anderzijds wegens zijn gekende geheugenproblemen.

Door het zeer traumatische verleden van verzoeker zijn de herinneringen vertroebeld.

Verzoeker was bovendien té jong om in staat te zijn nuttige informatie te verschaffen over de verhuis van zijn familie en het tijdsbestek van de gevangenschap van zijn vader.

*Doch is de vrees tot persoonlijke vervolging zeer aanwezig; verzoeker is bekend met de gevolgen van een gelijkaardige vervolging van zijn oom.*

*Aan verzoeker dient daarom de vluchtelingenstatus te worden toegekend, minstens de subsidiaire beschermingsstatus."*

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een doktersattest toe.

### 3.2. Nieuwe elementen

Op 24 mei 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018.

### 3.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

#### 3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 3.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

### 3.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

#### 3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”.*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.*

#### 3.4.2. Beoordeling

Verzoeker heeft verklaard nood te hebben aan internationale bescherming omdat zijn familie werd gevisieerd na de vrijlating van zijn vader uit de geheime Al Jadriya-gevangenis in 2006 en omdat hij, toen hij samen met een vennoot een drankenhandel uitbaatte in 2015 werd bedreigd door de Badr-organisatie die geld eiste opdat zijn vader zou worden geschrapt van de lijst van gezochte personen.

Verzoeker betoogt dat hij voldoende bewijzen heeft bijgebracht van de moord op zijn oom H., en dat hieruit blijkt dat zijn gezin hetzelfde te wachten stond. De Raad treedt de verwerende partij bij waar deze stelt dat de overlijdensakte van verzoekers oom en de daarbij horende foto's staven dat hij in 2007 omgekomen is bij een terroristische daad, maar geen uitsluitel geven over de precieze motieven voor zijn moord en of deze al dan niet gelinkt is aan de gevangenschap van zijn zoon.

Ook de andere door verzoeker voorgelegde documenten volstaan op zich niet om de door verzoeker geschetste vrees aannemelijk te maken. De verwerende partij heeft dienaangaande op pertinente wijze geoordeeld dat zijn identiteitskaart, stemkaart, rijbewijs, nationaliteitsbewijs, woonstkaart en voedselrantsoenkaart enkel verzoekers identiteit en herkomst aantonen, die niet in twijfel getrokken

worden, dat de vrijlatingsattesten van zijn vader en neef bevestigen dat zij in het jaar 2006 vrijgesproken zijn, doch geen enkele indicatie geven van latere problemen, dat het internetartikel over het verbod op alcoholverkoop en de foto's van andere drankenzaken in Bagdad enkel bevestigen dat het verboden is om alcohol te verkopen in Irak en er in Bagdad dergelijke zaken gesloten worden, doch niets meer, dat de metrotickets van verzoekers ouders in Turkije enkel bevestigen dat zij zich daar bevonden in juni 2016, dat met betrekking tot het huurcontract uit Turkije dient opgemerkt te worden dat dit werd afgesloten vanaf 29 februari 2015 terwijl er in 2015 geen 29e februari was en dat, wat er ook van zij, dergelijk document enkel de aanwezigheid van zijn ouders in Turkije bevestigt, wat niet in twijfel getrokken wordt en dat hetzelfde geldt voor wat betreft de internetartikelen in verband met de Al Jadriya gevangenis. De Raad treedt deze beoordeling bij. Zij wordt overigens niet met concrete argumenten betwist door verzoeker.

Uit het voorgaande volgt dat de stukken op zich de gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken, en dat moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende samenhangend, d.i. coherent, en aannemelijk zijn opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker of zijn familieleden nog vervolging vreesden na de vrijlating van zijn vader omdat (i) verzoekers verklaring dat zijn gezin in 2006 naar Al Karadah zou zijn verhuisd niet strookt met de gegevens op de woonstkaart die hij neerlegde, en dat hij daarvoor geen afdoende verklaring kon geven (ii) het gezin in Bagdad bleef wonen niettegenstaande ze een code hadden ontvangen van de VN om asiel aan te vragen in Turkije en de verklaring daarvoor niet te rijmen valt met de ernst van de geschetste vervolgingsvrees, (iii) het niet aannemelijk is dat ex-minister Bagir Djaber Solag verzoekers vader nog zou zoeken om hem te vermoorden omdat hij getuige was van de gebeurtenissen in de Al Jadriya-gevangenis, nu deze reeds in een rapport kenbaar werden gemaakt en verzoekers vader gedurende 10 jaar geen enkele stap heeft ondernomen om klacht in te dienen tegen de ex-minister. Verder stelde de verwerende partij vast dat aan verzoekers recente vluchtaanleiding evenmin enig geloof kan worden gehecht, omdat (iv) verzoeker geen enkel overtuigend bewijs neerlegde van zijn tewerkstelling als vennoot in de drankenhandel, (v) hij tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over zijn vennoot, over de vraag of de militieleden hem bij naam kenden, over het bedrag dat hij zou moeten betalen, en over de omstandigheden van zijn vertrek naar Turkije en (vi) hij slechts zeer vage verklaringen aflegde over de dreigtelefoon die hij zou hebben ontvangen. De stukken die verzoeker voorlegde, zo wordt nog gemotiveerd, zijn niet van aard dat zij deze appreciatie kunnen weerleggen.

De Raad is van oordeel dat de hiervoor samengevatte motieven pertinent zijn, nu ze betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas en steun vinden in het administratief dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete elementen in een ander daglicht te stellen. Het louter herhalen van het relaas volstaat daartoe uiteraard niet.

Verzoeker stelt vooreerst dat hij tijdens het gehoor enorm gespannen was, nu dit een stressvolle gebeurtenis is die zijn toekomst bepaalt. Hij verwijst naar het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 3 waaruit volgens hem blijkt dat hij geheugenproblemen heeft.

Verzoeker kan weliswaar worden gevolgd waar hij betoogt dat het gehoor stress met zich heeft gebracht, maar dit geldt uiteraard voor elkeen die om internationale bescherming verzoekt. De vraag is of hij kan aannemelijk maken dat hij omwille van een psychologische of medische situatie werd verhinderd om op adequate wijze deel te nemen aan het gehoor.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

*“Het medisch attest waarin de arts stelt dat u problemen heeft met uw geheugen, is niet afdoende om de vermelde tegenstrijdigheden in uw verklaringen te rechtvaardigen. Vooreerst is de arts in kwestie geen neuroloog die bevoegd is hierover een uitspraak te doen met de nodige expertise. De arts baseerde zich bovendien enkel op uw eigen verklaringen en meldde verder een aantal problemen met uw korte termijngeheugen. Uit het attest blijkt echter niet dat die kortetermijngeheugenproblemen van die aard zijn dat u daardoor niet in staat zou zijn om een coherent en eenduidig asielrelaas af te leggen”.*

Deze motivering is pertinent. Het stuk waarnaar verzoeker verwijst doet daar niet anders over denken. Het is een attest van dr. A.K. van 10 augustus 2017 waarin die stelt :

*“Verzoeker verklaart geheugenproblemen te hebben.*

*Om dit verder te objectiveren stel ik een advies neurologie voor.”*

Uit niets blijkt dat een dergelijk advies werd ingewonnen, en ter zitting wordt hierover ook verder geen informatie verstrekt. Uit het doktersattest kan dus niet meer worden afgeleid dan dat verzoeker zelf heeft verklaard geheugenproblemen te hebben, zonder dat dit is geobjectiveerd. Het volstaat om die reden niet om aannemelijk te maken dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om op effectieve wijze deel te nemen aan het gehoor. Lezing van het gehoorverslag leert weliswaar dat verzoeker op sommige momenten heeft aangehaald zich de dingen niet meer te kunnen herinneren, maar anderzijds ook in staat bleek om over verschillende gebeurtenissen zeer exacte tijdsbepalingen te geven. Verzoeker toont dus niet aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen omtrent zijn vervolgingsvrees.

Ten opzichte van het motief dat zijn verklaringen over het jaar waarin het gezin verhuisde naar de wijk Al Karadah niet stroken met de door hem neergelegde documenten, stelt verzoeker dat het feit dat zijn officiële adres pas werd gewijzigd in 2013, niet kan gelden als een bewijs dat zijn relaas niet klopt. Verzoeker was 14 toen hij verhuisde, en was niet op de hoogte van de formaliteiten die hieraan verbonden waren. Bovendien werden alle officiële documenten geregeld via tussenpersonen, zoals dat vaak gebeurt bij mensen die de autoriteiten vrezen, en zo werd ook het huis via een tussenpersoon op naam van verzoekers vader gezet. Verzoeker had geen enkele invloed op de administratie van de verhuis en was hiervan ook niet op de hoogte, zo stelt hij nog. De reden waarom zij verhuisden naar de wijk Al Karadah is dat deze wijk relatief veiliger was dan andere wijken; er ontploften wel bommen maar er waren geen sektarische conflicten. Verzoeker bevestigt verder dat hij en zijn familieleden nog naar school zijn gegaan, maar dat er geen namen werden bijgehouden van leerlingen of leerkrachten in de jaren na 2005, gelet op de oorlogssituatie.

De verwerende partij verwijt verzoeker uiteraard niet dat hij, toen het gezin verhuisde van Al Dora naar AL Karadah niet zelf de formaliteiten in orde heeft gebracht, maar stelt wél vast dat zijn verklaringen over de periode van de verhuis niet stroken met de documenten die hij zelf had neergelegd. Verzoeker geeft geen enkele aannemelijke verklaring voor de onbetwistbare vaststelling dat de woonkaart die hij neerlegde aangeeft dat het gezin pas in 2013 zou zijn verhuisd terwijl hij had verklaard dat ze reeds na de vrijlating van zijn vader in 2006, verhuisden uit vrees dat de vader zou worden opgespoord om te worden vermoord. Het argument dat de contacten met de overheid zou zijn verlopen via tussenpersonen is vooreerst een blote bewering. Bovendien biedt ze nog steeds geen verklaring voor het feit dat in 2013 dan plots, met of zonder tussenpersoon, de verhuizing zou zijn gemeld aan de overheid terwijl het gezin reeds jaren voordien zou zijn verhuisd.

Waar verzoeker betoogt dat de verhuis ook was ingegeven door het feit dat er in deze wijk minder sektarisch geweld was, doet dit verder geen afbreuk aan het feit dat hij zelf had verklaard dat in de nieuwe wijk ISCI, die aan de basis lag van de vervolgingsvrees van de familie, sterk aanwezig was. Het is niet geloofwaardig dat het gezin dan, gelet op de persoonlijke vrees van de vader en de andere gezinsleden, precies naar deze wijk zouden verhuizen.

In de mate dat verzoeker niet betwist dat zijn moeder nog werkte als leerkracht en hijzelf en zijn broer en zussen nog naar school gingen in Bagdad, maar dit tracht te relativiseren door te verwijzen naar een gebrek aan administratie, kan hij evenmin worden gevolgd. Verzoeker verklaarde immers zelf dat zij steeds ondergedoken leefden en dat hun leven verschrikkelijk was (gehoorverslag 30 september 2016, p 11, p 21). Dat hij en zijn broer en zussen in die omstandigheden nog naar school zouden gaan en zijn moeder nog gedurende een zekere tijd als leerkracht zou hebben gewerkt, is niet te verzoenen met deze verklaringen. Wat er ook van zij, dat er in die periode een gebrek aan administratie zou zijn is geen overtuigend argument, gelet op de aanwezigheid van ISCI in de wijk.

Wat betreft zijn directe vluchtaanleiding herhaalt verzoeker de kern van de gebeurtenissen en betoogt hij verder dat er geen bewijzen bestaan van zijn aandeel in de drankenhandel, omdat er geen vennootschap moet worden opgericht in Irak om goederen te verkopen.

Zelfs aangenomen dat dat het geval is, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de verschillende tegenstrijdige verklaringen die hij had afgelegd over de kernelementen van zijn relaas, en aan zijn onwetendheid over het moment waarop hij telefonisch werd bedreigd. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas, zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing. Daarbij komt nog dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of en door wie hij vergezeld werd toen hij uit Bagdad naar Erbil vluchtte en

vervolgens naar Turkije. Verzoeker bevestigt dan wel dat hij alleen naar Turkije is afgereisd, maar het louter bevestigen van één versie van de afgelegde verklaringen en het ontkennen van eerdere uitspraken volstaat niet om deze incoherenties te verklaren.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is de vastgestelde ongeloofwaardigheden in een ander daglicht te stellen. Dat de verwerende partij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, blijkt niet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

### 3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

#### 3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2 Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

#### 3.4.2. Beoordeling

3.4.2.1. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij erkent dat er actueel sprake is van een binnenlands gewapend conflict en lijkt daar zonder meer uit af te leiden dat in zijn hoofd kan worden aangenomen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet.

3.4.2.2. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "UNHCR Position on Returns to Iraq", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

*"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.*

*When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."*

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.").

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door de verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals

voor het laatst gezien in 2012. Deze trend hield gedurende heel 2017 en ook in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker geeft geen blijk van zulk een situatie.

Er bestaan, gelet op het voorgaande en mede gelet op de vaststelling dat verzoeker geen andere elementen bijbrengt dan deze die zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas constitueren, geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep wordt verworpen in zoverre het is gericht tegen het gevel om het grondgebied te verlaten.

**Artikel 2**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 3**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS